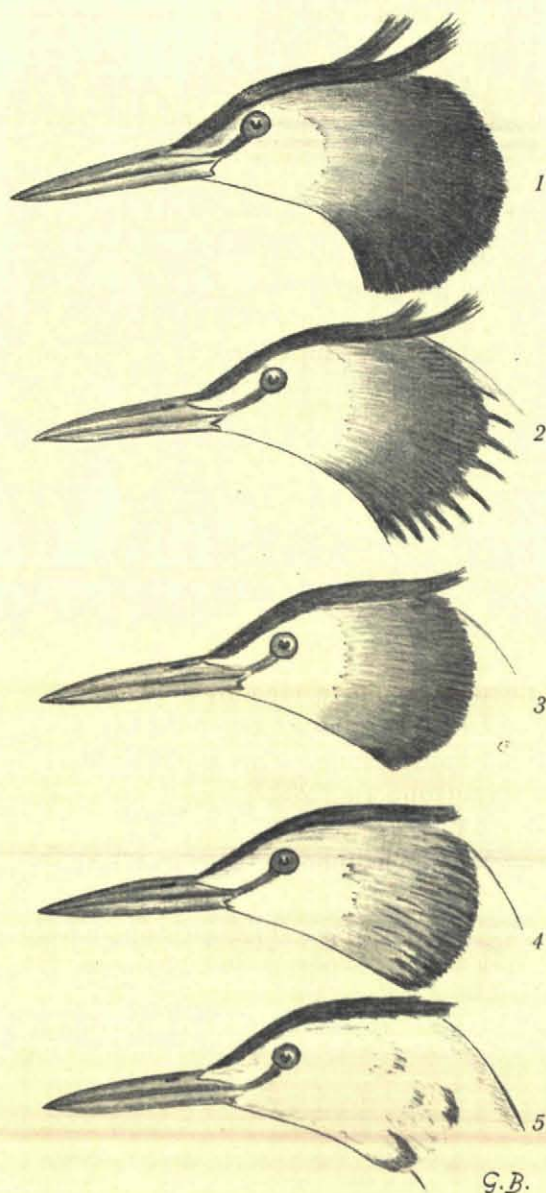
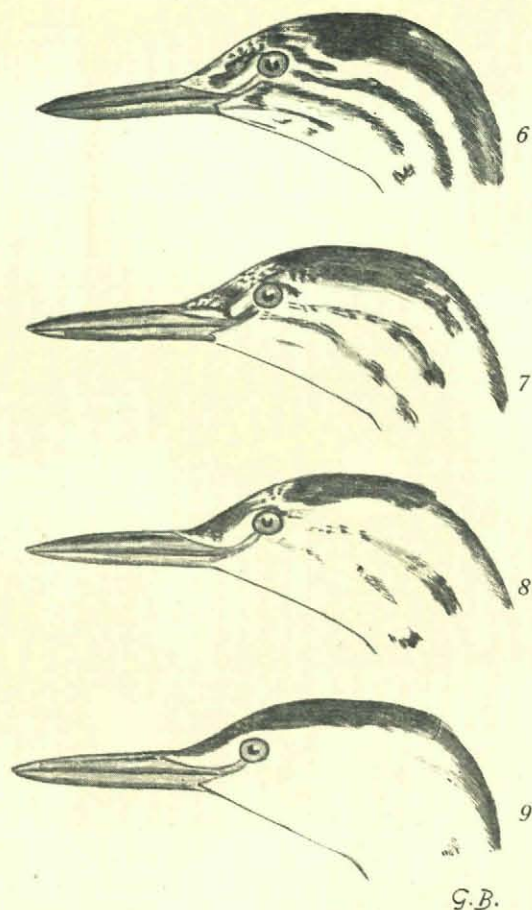

IETS OVER DEN RUI DER KOPVEEREN VAN DEN FUUT (*PODICEPS CRISTATUS CRISTATUS* L.).

HOE vaak vinden wij niet op onze wandelingen langs het strand in de herfst- en wintermaanden storm- of teerslachtoffers van den Fuut. Weinigen getroosten zich de moeite om na te gaan in welk stadium van rui de gevonden vogels zich bevinden. Het meest interessant is de rui van de kopveeren, omdat juist het uiterlijk van den kop de grootste verandering ondergaat. Bijna iedereen weet, dat deze er in den winter heel anders uitziet dan in het voorjaar, wanneer de Futen wederom de plassen opzoeken om er te broeden. Dan prijkt het mannetje zoowel als het wijfje met een prachtige roodbruinen halskraag, die naar de uiteinden toe zwart wordt. Ook de lange veeren, die aan weerszijden van het achterhoofd als twee oorpluimen uitgroeien zijn dan zwart (zie fig. 1). Roodbruin en zwart steken fel af tegen het satijnachtig wit van de wangstreek en het effect van die prachtige kleurencombinatie wordt nog verhoogd door het rood van oog en snavel. Tegen Augustus als de jongen al lang volwassen zijn treedt de rui in. De oudervogels verliezen hun mooie kragen, doch dit geschiedt langzaam en geleidelijk. Eerst vallen de achterste lange zwarte sierveeren uit, zoodat tegen het einde van Augustus nog slechts enkele van die veeren over zijn (fig. 2). In het begin van de maand September treffen wij vogels aan met een korten

kraag, een restant van vroegere glorie. In hoofdzaak roodbruin, aan de halszijden schemert nog zwart door (fig. 3). Nu beginnen ook de roodbruine veeren

Den Haag.

uit te vallen en plaats te maken voor witte, zoodat de kraag in dit stadium een bonte mengeling vertoont van roodbruin, wit en wat zwart (fig. 4). Eindelijk vallen ook de laatste roodbruine veeren uit en zijn de zijkanten van den kop wit met slechts hier en daar donkere veeren (fig. 5). De tekeningen der koppen zijn origineel en beelden den rui uit van een ad. ♂ in vijf stadia, waarvan de verschillende exemplaren zich in eenige particuliere verzamelingen bevinden. De tweede serie laat den rui van de kopveeren zien van een juv. ♀ beginnende in de maand Augustus (fig. 6). De zwarte zijstrepen verdwijnen langzamerhand (fig. 7). No. 8 is een vogel uit het begin van October. In den loop van deze maand verdwijnen de donkere veeren geheel, zoodat reeds in de maand November het volkomen winterkleed is aangelegd. In dit kleed verschillen zij niet veel met de ad. exemplaren. Slechts eenige kleine witte veertjes voorop den kop herinneren ons aan het pas afgelegde jeugdkleed (fig. 9).

G. A. L. BISSELING.

EEN AQUARIUM-DRAMA.

DE niet al te groote glazen bak met water en waterbewoners, betiteld met den eenigszins grootschen naam „aquarium” prikte op de tafel. Enkele alvertjes deelden de ruimte met een paartje kleine-Salamanders, waarvan het vrouwtje naar onze verwachting haar eieren wel zou willen deponeren op de waterpest. Een tamelijk groote waterspin had in het groen haar zilveren klok geweven en deed zich te goed aan versch aangevoerde kokerjuffer-larven. Zoo leefden ze „genoeglijk” in het kunst-vijvertje, de een van en door den ander

Of het nu kwam doordat niet voldoende wormen waren geofferd aan de vraatzucht van onze salamanders, of dat het blinkend beweeg van de zilveren witvischlijfjes onze salamanders in voorjaarsstemming prikkelde, het mannetje deed verwoede happen naar vinnen en staart van de alvertjes, die wild hun heil zochten in de vlucht.

Op een kwaden dag kwispelde de zwakste broeder (of zuster) van deze vischjes bijna zonder staartvin aan de oppervlakte achtervolgd door het salamander-mannetje. Het vrouwtje trok zich van het zilverschitter der vischjes blijkbaar niets aan.